

Regulamin rejonów fortecznych

Festung-Rayon-Regulatic był najbardziej dokuczliwym przepisem wprowadzonym przez władze pruskie w Poznaniu po wybudowaniu twierdzy i otoczeniu miasta pierścieniami wałów w 1847 roku. Obszary, które zakwalifikowano do Pierwszego Rejonu Obwałowań, 800 kroków od wałów, skazano na cywilizacyjną degradację: obowiązywał całkowity zakaz budowy nowych domów, a odbudowa starych mogła nastąpić tylko pod warunkiem, że dokonana zostanie w tym samym miejscu, w takich samych wymiarach i przy użyciu tych samych, najczęściej łatwopalnych, materiałów. W Drugim Rejonie Fortecznym, 1300 kroków, można było wznosić domy jednopiętrowe, ale jedynie z drewna i niewypalanych cegieł. Przedmieściom Poznania i czwartej części miasta, które zakwalifikowano do obu tych kategorii wyznaczono rolę slumsów, które można było łatwo zniszczyć w przypadku oblężenia. Każdy właściciel domu znajdującego się w Rejonie I, II, a nawet III (1800 kroków) musiał wystawić tzw. rewers, w którym zobowiązywał się do usunięcia w każdej chwili budynku na żądanie władz wojskowych, bez odszkodowania. Wszelka przebudowa w Rejonach Fortecznych musiała uzyskać akceptację Dyrekcji Budowy Fortecy (Festung-Bau-Direction), a jej brak groził sądowymi konsekwencjami. Regulamin rejonów fortecznych zniesiono dopiero w 1902 roku.

(na podstawie: I haj vivat Poznańczanie co o Poznaniu wiedzieć wypada, Marcin J. Januszkiewicz, Adam Pleskaczyński)